

til Kampen ægges mere hos Manden ved at han ser sin Svaghed foragtet, end ved at der bliver set igennem Fingre med den. Og „Lindelinerne“? Ja de faar kun de mandlige „Lindeliner“ at øve deres Kunster paa, naar først de hæderlige Mænd er vokset i Styrke; og det vilde da ikke være værdt at sørge over det, om den ene Ravn skulde hugge Øjet ud paa den anden. Til Slutning kan jeg ikke nægte mig selv at meddele en lille Historie, der er blevet mig fortalt om en fyrstelig Person, paa hvem et politisk Parti mente at kunne faa Indflydelse gennem Eros. Der blev da søgt Audients for en skøn, bedaarende Kvinde, under Paaskud af, at hun søgte et Rejsestipendium. Under Samtalen udøvede den Skønne sine bedste Kunster, og afskød sine Øjnes ømmeste og farligste Skyts. Hun mente allerede at have Sejren ihænde, da Fyrsten rejste sig i sin Vælde og viste hende Døren med Ord, der ikke kunde mistydes: „Ikke Penge, men Prygl skulde du have, bort med dig“.

Maatte alle Mænd træde saaledes op, maatte alle „Lindeliner“ faa en saadan Medfart!

*Ellen Plum.*

## Fru' Constantin-Hansen 1825—1898.

Naar en kraftig, klog og god Kvinde som Fru *Magdalene Constantin-Hansen* kaldes bort, kan det ikke være andet, end at der føles, som er der blevet et tomt Rum, et dybt Savn, og lytter man til de Stemmer der nu fra et, nu fra et andet Hold kommer én for Bre, saa er det mange Savn, mange tomme Pladser, der ikke kan udfyldes. Der er Moderens hos Børnene, for hvem hun aldrig fandt noget Offer for stort; der er hendes Plads i den Menighed, som hun havde været med til at samle, og ogsaa for den var hun rede til at paatage sig Byrder, som de fleste vilde veget tilbage for. Men Sagen var, at hun følte sig forpligtet som Guds Medarbejder til at virke, hvor hendes Evner og Begavelse kunde række til, og skønt hun aldrig traadte frem, men i Beskedenhed og Stilhed var til Stede, naar man søgte hendes Raad og Hjælp, saa